

Sygn. akt III Ca 1967/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia: SO Barbara Braziewicz

Sędzia SR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy G.

przeciwko N. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt I C 278/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Ca 1967/15

UZASADNIENIE

Powódka Gmina G. żądała zasądzenia na jej rzecz solidarnie od pozwanych G. B. i N. B. kwot: 10.262,85zł z ustawowymi odsetkami

od dnia 1 02 2013r. i 1.755,53zł oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że pozwani bez tytułu prawnego zajmowali lokal mieszkalny położony w G. przy ul. (...) i nie opłacali opłat za korzystanie z niego. Na dzień 31 01 2013r. zaległość z tego tytułu wynosiła 10.262,85zł

a skapitalizowane odsetki od tej należności zamykają się kwotą 1.755,53zł

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach w dniu 17 04 2014r. sporządził nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym polecił pozwanym zapłacić powódce dochodzone należności.

Pozwana N. B. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wносиła o przywrócenie jej terminu do wniesienia sprzeciwu oraz podnosiła, że w spornym okresie nie mieszkała w przedmiotowym lokalu.

W toku postępowania w postanowieniu z dnia 23 02 2015r. przywrócono pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 16 09 2015r. oddalił powództwo przeciwko N. B. oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 18 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego. Stwierdził, iż stosownie do regulacji art. 6 k.c. na powódce ciążył obowiązek wykazania, iż pozwana w spornym okresie mieszkała w przedmiotowym lokalu, po czym dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału i uznał, że wobec nie wykazania przez powódkę tej okoliczności powództwo jest bezzasadne. O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka Gmina G.**, która wносиła o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji

do ponownego rozpoznania.

Zarzucała, że Sąd Rejonowy ferując postanowienie o przywróceniu pozwanej terminu do wniesienia sprzeciwu naruszył regulację art. 168 § 1 k.p.c. oraz że przy konstruowaniu podstawy faktycznej orzeczenia naruszył wskazane w apelacji regulacje prawa procesowego, a przy jej ocenie prawnej regulację art. 18 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego – w sposób wskazany w apelacji.

Pozwana N. B. wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki przyjmując że mają one źródło w regulacji art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.

nr 71, poz. 733, z późniejszymi zmianami).

Odpis nakazu zapłaty został doręczony pozwanej N. B. na adres wskazany w pozwie, w którym pozwana w tym czasie – zgodnie z prawidłowymi ustaleniami Sądu – już nie mieszkała (poniżej).

Jego doręczenie pozwanej było zatem bezskuteczne, w konsekwencji czego

nie rozpoczął bieć przewidziany w art. 502 §1 k.p.c. termin do wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty, w konsekwencji czego wniesiony przez nią sprzeciw

od nakazu zapłaty został wniesiony w terminie (stosownie do regulacji art. 171 k.p.c. powinno to być prowadzić do odrzucenia wniosku pozwanej o przywrócenie jej terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu a nie wydania postanowienia o jego przywróceniu i nie czyniąc tego Sąd Rejonowy naruszył prawo procesowe, co jednak nie miało wpływu na wynik sprawy).

Wbrew zarzutom apelacji ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną są prawidłowe.

W części dotyczą one faktów bezspornych pomiędzy stronami, a w pozostałym zakresie mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku źródłach dowodowych.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zebranego materiału jest logiczna, mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i Sąd odwoławczy ją podziela (zawarto ją w motywach orzeczenia).

W kwestionowanej w apelacji części została ona w głównej mierze oparta na informacjach zawartych w osobowych źródłach dowodowych,

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury z uwagi na bezpośrednią styczność Sądu pierwszej instancji z tymi osobami Sąd odwoławczy może poczynić odmienne ustalenia faktyczne tylko w przypadku, gdy ocena ta jest oczywiście nielogiczna wewnętrznie sprzeczna lub niezgodna z zasadami doświadczenia życiowego, z czym jednak w sprawie nie mamy do czynienia.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

Dochodzone przez powódkę roszczenia mają oparcie we wskazanej na wstępie motywów regulacji prawnej, a ich zasadność – stosownie do regulacji art. 6 k.c. – między innymi była uzależniona od wykazania przez powódkę, iż pozwana w spornym okresie mieszkała w przedmiotowy lokalu.

Z poczynionych ustaleń wynika, że pozwana N. B. w spornym okresie już nie zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu, co w świetle przywołanej na wstępie regulacji prawnej czyni powództwo bezzasadne .

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku i apelacja powódki jest bezzasadna

Reasumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację

§ 13 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami), biorąc pod uwagę, że powódka uległa w całości w postępowaniu odwoławczym, wobec czego powinna zwrócić pozwanej poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.

SSR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz